

Пролетарі всіх країн, єдняйтеся!

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА.

Видається з 1933 р.

№ 8 (1781).

23 ЛЮТОГО 1990 РОКУ.

Ціна 2 коп.

23 лютого —
День
Радянської
Армії і
Військово-
Морського
Флоту

до виборів

Знайомимо з кандидатами

ІЛЬІН ІГОР ІВАНОВИЧ

кандидат у народні депутати Української РСР по Центральному виборчому округу № 301, висунутий колективом Одеського медінституту імені М. І. Пирогова.

Народився 1931 року, росіянин, член КПРС. В 13—14 років — син полку, удостоєний вітчизняних та іноземних нагород за участь у Великій Вітчизняній війні. Після війни — школа, навчання в Одеському педагогічному інституті, а згодом — іменний стипендіат Одеського медичного інституту. Зараз — доктор медичних наук, професор, ректор цього інституту, депутат міської Ради народних депутатів, голова Одеського відділку товариства «СРСР—Японія».

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА

В політичній сфері І. І. Ільїн головними напрямками вважає ліквідацію адміністративно-командної структури держави і стилю керівництва, розвиток справжньої, не обтінутої різними умовами демократії, необмеженої гласності, громадянської свободи радянських людей; будівництво нової федерації на демократичних засадах, надання суверенних прав союзним та автономним республікам, іншим автономним утворенням. Виступає за негайну передачу політичної, адміністративної і господарської влади Радам народних депутатів.

В економічній сфері кандидат вважає за необхідне нада-

ти широку самостійність союзним республікам, перевести підприємства на госпрозрахунок і самофінансування, розвивати різні форми соціалістичної, суспільної та індивідуальної власності, а також кооперативний рух.

У соціальній сфері, на думку кандидата, першорядного значення слід надати виконанню продовольчої й житлової програм, підвищенню рівня культури, освіти й охорони здоров'я населення. Більше також слід приділяти уваги інвалідам, учасникам Великої Вітчизняної війни, пенсіонерам, сиротам і багатодітним сім'ям. Добиватися перетворення Одеси на місто-курорт. Скоротити будівництво промислових підприємств у межах міста. Не допускати розширення припортового заводу й не будувати хімкомбінату в Березівці, а також інших екологічно небезпечних об'єктів. Зате збудувати завод для очищення питної води та ефективні очисні споруди.

З широкою й конкретною програмою виступає кандидат у галузі охорони здоров'я. Головна його теза — усунення порочного залишкового принципу в питаннях охорони здоров'я населення. Він — за госпрозрахунок у медицині, за створення внутрішніх і зовні-

шніх акціонерних підприємств. Але рішуче виступає проти спекуляції і шахрайства у медицині.

Програма кандидата велику увагу приділяє питанням удосконалення навчального процесу в медінституті та підвищенню професійного рівня професорсько-викладацького складу вузу шляхом освоєння нових актуальних науково-практичних напрямків (мікро- і кардіохірургії, алергології, реаніматології, пересаджування органів тощо), розширенню безплатної лікувальної і консультативної допомоги медичного інституту населенню міста й області.

І. І. Ільїн виступає за радикальну перебудову вищої школи. Приймати молодь до вузів треба лише за знаннями, а не за якимись пільгами та привілеями, надавати людям, яким не вдалося вступити до вузу, можливість бути вільним слухачем на перших-других курсах з оплатою навчання та можливістю зарахування до складу студентів на підставі результатів поточної успішності. Навчання у вузі вести з урахуванням вимог студентського самоврядування, на основі активної самостійної роботи студента і консультативної допомоги викладачів без примушування та муштрування. Скоротити кількість екзаменів, перейти на п'ятиденний робочий тиждень з чотиригодинними заняттями щодня за розкладом. Усіх студентів, у тім числі сімейних, забезпечити гуртожитками, збільшити стипендію до 100—200 карбованців з коштів майбутнього місяця роботи на контрактній основі. Вільний вибір місця роботи після закінчення вузу (крім контрактних). Вибір вузької спеціальності за уподобанням випускника, а престижної спеціалізації — на конкурсній основі. Добитися виділення молодим спеціалістам позики 10 тисяч карбованців з 50-процентним відшкодуванням протягом 10 років.

лення суспільства неможливий, якщо він не охопить сферу партійного керівництва й управління. Користування приватно-державними дачами-осібняками, спецабезпечення з особливими послугами, відпочинку у цілковитій ізоляції від народу, створення феодально-ієрархічної структури доступу до дефіциту неминуче призводить до виникнення відчуженості між людьми, втрати віри в добрі людські засади. Тому треба скасувати всі посадові привілеї, знищити всі бар'єри між народами і керівними кадрами.

Підтримувати демократичні процеси і всією силою закону не давати користуватися ними екстремістам і злочинцям. Особливу увагу приділяти роботі правоохоронних органів, піднімати громадськість на боротьбу із злочинним світом.

В галузі освіти й культури добиватися їх гідного фінансування. Забезпечити збереження культурно-історичного середовища, добиватися рівноправного розвитку національних культур.

Комсорга III курсу мехмату Олександра Филипова знають не лише як відмінника навчання, але й як людину цілеспрямовану, з розумним честолюбством. Він чітко усвідомлює свою мету: стати висококваліфікованим спеціалістом міжнародного стандарту. І, знаючи Олександра, можна не сумніватися: хлопець свого доб'ється.

Фото В. ПАЩУКА.

СВЯТКУЮЧИ ЮВІЛЕЙ

З нагоди 72-х роковин Радянської Армії і Військово-Морського Флоту в актовому залі університету відбулись урочисті збори, учасників яких вітав виконуючий обов'язки ректора ОДУ професор М. П. Коваленко.

Зі словом, присвяченим Радянським Збройним Силам, звернувся до присутніх начальник військової кафедри полковник А. А. Більський.

Учасників Великої Вітчизняної війни і праці, офіцерів військової кафедри і воїнів запасу вітали студентка мехмату А. Фігурська, студент юрфаку, колишній воїн-інтернаціоналіст С. Александрович, директор навчально-експериментальних майстерень М. І. Абрамов.

Було зачитано святковий наказ. Відбувся концерт. У супроводі духового оркестру штабу ОдВО солісти виконали популярні пісні воєнних років і пісні про будні Армії.

Демократизація КПРС:
думки комуністів.

Читайте матеріали 2 стор.

ЗАЙЦЕВ ВАЛЕРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

кандидат у депутати Одеської обласної Ради народних депутатів по Київському виборчому округу № 17. Висунутий колективом кафедри філософії гуманітарних факультетів ОДУ і філологічного факультету.

Народився 1940 року в місті Уссурійську Приморського краю в сім'ї військовослужбовця, росіянин, член КПРС. Закінчивши середню школу в місті Одесі, працював слюсарем на заводі радіально-свердильних верстатів. У 1958 році вступив до Московського державного університету, після закінчення якого 8 років працював викладачем філософії в Магаданському педагогічному інституті.

В 1968 році захистив кандидатську дисертацію. З 1975 по 1979 рік працював завідувачем кафедрою філософії Костромського сільськогосподарського інституту, а далі — доцент кафедри філософії гуманітарних факультетів ОДУ. Консультант методологічного семінару на філфаку, секретар партбюро кафедри.

Жонатий, має двох дітей.

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА

В економічній сфері — сприяти будь-якій громадській і особистій ініціативі, що обіцяє позитивний економічний і соціальний ефект. Добиватися для трудових колективів реальної економічної свободи в порядкуванні умовами та результатами своєї праці. У сільському господарстві розвивати як колективну, так і індивідуальну власність, заохочувати ведення індивідуальних фермерських господарств.

Терміново здійснити природоохоронні заходи, спрямовані на очищення води й повітря, на виробництво чистої харчової продукції.

Головним у роботі Рад кандидат вважає втілення в життя принципів соціальної справедливості. Рух за соціальну справедливість і моральне онов-

Знайомимо з кандидатами

ТУЛЯКОВ ВЯЧЕСЛАВ ОЛЕКСІЙОВИЧ,

кандидат у депутати Одеської міської Ради народних депутатів по виборчому округу № 167. Висунутий пленумом Приморського райкому ЛКСМУ.

Народився 1961 року в місті Одесі в сім'ї службовця. Закінчивши середню школу, вступив на юридичний факультет Одеського університету, який закінчив з відзнакою в 1983 році, і вступив до аспірантури при кафедрі кримінального права, процесу і криміналістики. Захистив дисертацію, присвячену кримінологічному аналізу агресивної антигромадської поведінки.

З 1986 року В. О. Туляков — асистент вищезазначеної кафедри, викладає кримінологію й профілактику злочинів. Член КПРС, голова ради молодих вчених юридичного факультету, стипендіат Хельсінкського інституту ООН із запобігання злочинності й контролю за правопорушеннями. Жонатий, має доньку.

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА

1. Політичні цілі:

— зосередження політичної влади в руках Рад народних депутатів разом з передачею економічної влади до рук вільних товаровиробників (підприємств на орендному підприємстві, акціонерних товариств тощо). Для цього насамперед потрібна розробка і впровадження

МАЛЯВІН ДМИТРО ВІСАРІОНОВИЧ,

кандидат у депутати Одеської міської Ради народних депутатів по виборчому округу № 240. Висунутий Одеською асоціацією жертв незаконних репресій.

Народився 1926 року, росіянин, безпартійний. Закінчив два факультети Одеського інституту іноземних мов. Працював учителем середньої школи, викладав у вузах. З 1978 року працює в Одеському університеті, доцент кафедри грамати-

ФИЛИПЕНКО АРТЕМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ,

кандидат у депутати районної Ради народних депутатів по Центральному виборчому округу № 53. Висунутий пленумом Центрального райкому ЛКСМУ м. Одеси.

Народився 1969 року в Одесі, член ВЛКСМ, студент історичного факультету, відмінник навчання, член комсомольського бюро курсу й факультету, член Центрального райкому ЛКСМУ.

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА

А. О. Филипенко виступає за:

— передачу всієї влади до рук Рад і цілковиту гласність у їх роботі;

— створення умов для нормальної діяльності будь-якої громадської організації, мета

концепції самоврядування Одеси згідно з проектом Закону СРСР «Про загальні засади місцевого самоврядування і місцевого господарства», реалізація якої, сподівається кандидат, стане гарантом підвищення добробуту народу;

— боротьба за втілення в життя раціональної молодіжної політики, що передбачає збільшення частки молоді та її ролі в управлінні регіоном, створення належних правових і економічних гарантій зайнятості молоді, забезпечення безплатної правової допомоги молодим особам, тимчасово вивільненим з процесу виробництва.

2. Екологічні цілі:

— боротьба за виведення шкідливих виробництв поза межі житлової зони міста;

— боротьба за обмеження експлуатації автотранспорту з бензиновими двигунами в межах історичної зони міста;

— участь у підготовці і проведенні в місті запропонованого організацією «ГРИНПІС» (Зелений світ) Дня Землі, який відбудеться 22 квітня 1990 року. Цього дня кожний громадянин, якому дорога його планета, має посадити хоч одне деревце.

3. Цілі в сфері освіти:

— боротьба за збільшення відрахувань з місцевого бюджету у фонд народної освіти для забезпечення комп'ютеризації навчального процесу, підготовки спеціалістів дефіцитних професій;

— деідеологізація процесу навчання;

— створення в рамках фонду соціальних ініціатив переваг матеріального й морального характеру для осіб, які виїждять на роботу в сільські райони.

4. У сфері боротьби із злочинністю:

— боротьба за наукове забезпечення профілактики злочинності, що передбачає, перше, обов'язкову кримінологічну експертизу проектів соціально-економічного розвитку міста і створення в місті антикриміногенних архітектурних ансамблів, по-друге — створення в місті мережі організацій державно-громадського характеру, які ставлять перед собою завдання захисту прав громадян від суспільно-небезпечних зазіхань (правові консультації, посередницькі служби, страхові фонди для потерпілих від злочинів), по-третє — технічне забезпечення профілактики правопорушень (створення і впровадження систем охоронної сигналізації, засобів маркування автотранспорту, аудіо-відеотехніки та іншого цінного майна громадян, інших засобів захисту громадян від злочинних зазіхань).

Ведо активну громадську роботу.

Основою передвибірної програми кандидата є загальнолюдські цінності — гуманізм, повага прав людини і захист її найважливіших інтересів. Має намір боротися за цілковиту самостійність міськради в розв'язанні всіх проблем життя міста, за місцеве самоврядування. Суттю своєї депутатської діяльності в разі обрання вважає задоволення потреб і сподівань своїх виборців.

монт аварійних і старих будинків;

— контроль за екологічною обстановкою в місті, виведення поза його межі підприємств, що забруднюють навколишнє середовище;

— організацію ефективної профілактики правопорушень серед підлітків.

Кандидат виступає проти:

— спроб замінити владу Рад владою виконавчих комітетів або партійних органів;

— використання житлового фонду під службові приміщення;

— зневажливого ставлення до інтересів мешканців міста, їх клопотів і труднощів.

Кандидат вважає, що названі вище проблеми району можуть мати успішний розв'язок, якщо в Радах діятиме молодіжна секція. Вона стане гарантом того, що інтереси незабезпечених верств населення не підуть у непам'ять.

Про воїнів Країни Рад

Радянська Армія за своїм походженням — армія народу. Її сформовано в ті нелегкі роки, коли молодій Радянській державі зі зброєю в руках довелось стати на захист здобутків революції.

Подвиг нашого народу і його

СТЕПАНОВ ЄВГЕН МИКОЛАЙОВИЧ,

кандидат у депутати районної Ради народних депутатів по Центральному виборчому округу № 43. Висунутий колективом філологічного факультету.

Народився 1951 року в місті Одесі, в сім'ї військовослужбовця. Росіянин. Член КПРС. Після закінчення середньої школи працював в Іллічівському районному народному суді, з 1977 по 1982 вчився на філологічному факультеті університету. Працював викладачем кафедри російської мови для іноземців. В 1988 році захистив кандидатську дисертацію. Зараз працює асистентом кафедри російської мови. Нежонатий.

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА

Політичні питання:

— надання реальної влади Радам, цілковита гласність в обговоренні питань і прийнятих рішень: застосування референдумів у розв'язанні місцевих проблем;

— створення в мікрорайонах Центрального району фінансових органів громадського самоврядування і підвищення завдяки цьому ролі й відповідальності домових комітетів у питаннях технічного й санітарного стану будівель і прилеглої до них території;

— скасування системи прописки громадян.

Економічні питання:

— перехід підприємств на оренду, поширення підприємств акціонерно-орендного типу;

— створення ринкових відносин всередині країни, скасування державної монополії на зовнішню торгівлю для всіх підприємств за винятком тих, що випускають стратегічну продукцію;

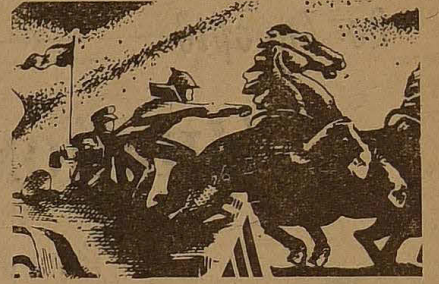
— справедливе оподаткування;

— поступовий перехід краї-

го Збройних Сил відбито в численних творах мистецтва. Втілено його і в живописних роботах радянських та зарубіжних художників, зокрема, в особливій формі малої графіки — еклібрисі. Творчі книжкових знаків відображують подвиг захисника соціалістичної Вітчизни.

Цими днями в читальних залах районної бібліотеки № 35 Малиновського району та Одеського інженерно-будівельного інституту, а також у магазині іноземної літератури «Дружба» розгорнуто тематичну виставку еклібрисів, яку організував член Одеського клубу прихильників еклібрису і книжкової графіки М. Б. Гітельмаксер, присвятивши її Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Серед інших на виставці подано також еклібриси, авторами яких є К. С. Козловський (Київ), Р. В. Копилов (Свердловськ), А. В. Чепарков (Тула). Пропонуємо виставку увазі наших читачів.

М. ДЕНИСОВ.

ни на територіальний госпрозрахунок;

— згортання системи союзних і республіканських міністерств, обмеження їх прав координаційно-регульовальної діяльності;

— створення в Центральному районі акціонерного підприємства туризму з широкою участю в його роботі вузів району, будівництво готелів.

Соціальні й екологічні питання:

— підтримка діяльності «зелених» щодо врятування водних ресурсів, очищення повітряного басейну, створення в Одеській області рекреаційно-курортної зони союзного значення;

— підвищення мінімального реального доходу пенсіонерів до 80 карбованців на місяць завдяки залученню коштів різних громадських організацій, безплатному ремонту житла, забезпеченню безплатного харчування;

— розселення комунальних квартир або їх реконструкція як з бюджету міста й району, так і з коштів громадян, переселення людей з напівпідвалів у нормальні квартири;

— будівництво нового корпусу інфекційної лікарні;

— капітальний ремонт і реконструкція Нового ринку й закінчення реставрації кірхи, спорудження кількох багатопверхових гаражів для автомобілів особистого користування, передача віруючим церкви на вулиці Комсомольській;

— винесення тютюнової фабрики поза межі житлової зони міста або перетворення її на екологічно чисте підприємство.

ЩО ОБГОРЮВАВ РЕКТОРАТ?

Першим питанням порядку денного на черговому засіданні ректорату був звіт начальника планово-фінансового відділу В. А. Мурадяна за підсумками фінансово-господарської діяльності університету протягом 1989 року.

З огляду на важливість цього питання ухвалено рішення опублікувати річний звіт ПФВ в одному з найближчих номерів нашої газети.

Доповідачеві було задано чимало запитань. Зокрема, секретар комітету комсомолу Ю. Бошко спитав, які витрати мав університет протягом минулого року на утримання студентських гуртожитків. В. А.

на це не зміг, бо... не було відповідного обліку. Не зміг доповідати виразно відповіді й на запитання Л. Х. Калуст'яна стосовно фондів матеріально-заохочення.

Ніхто не зрозумів також, чому доповідач «соромливо» обминув питання про надходження від кооперативів, яких в університеті зараз понад десяток.

Декан фізичного факультету Г. Г. Чемерисюк зазначив, що підбиття підсумків фінансового року на засіданні ректорату — чистісінька формальність, оскільки присутні сприймають звіт машинально з тієї простої причини, що не мають змоги порівнювати: що планувалося

і на що в дійсності пішли кошти за деякими статтями витрат. Треба, щоб членам ректорату заздалегідь розсилали довідки по доповіді для попереднього ознайомлення — тоді будуть по-справжньому ділові запитання і цілком конкретні пропозиції.

Професор М. М. Чесноков, який, до речі, вів засідання ректорату, доповів про основні результати і проблеми переходу наукових підрозділів ОДУ в 1989 році на нові умови фінансування і господарювання. Пролунала думка про необхідність господарювати дбайливіше, навчитися не лише рахувати гроші, а й уміти правильно оцінювати працю кож-

ного. Крім того, всім треба пам'ятати, що гроші не повинні йти надаремне.

М. М. Чесноков повідомив, що НДЧ вже вийшла з фінансової системи університету, наближається до кінця виділення її в цілком самостійну галузь.

Л. В. Маликов, начальник оздоровчо-спортивного табору в Чорноморці докладно розповів про підготовку матеріальної бази табору до сезону 1990 року.

Керівництво табору має серйозні труднощі: немає тепла в новому корпусі, немає нормальної їдальні і власної пральні, викликає занепокоєння нерозв'язаність питання з водопостачанням, немає штатів для виховної роботи.

На думку Л. В. Маликова, лише створення на базі табору стаціонарного осередку відпочинку зможе кардинально виправити становище.

В ході обговорення питання про табір було висловлено кілька конструктивних пропозицій, спрямованих на поліпшення його роботи.

Ректорат відзначив енергійну роботу Л. В. Маликова в напрямку наведення порядку в таборі.

На розгляд ректорату пропонує Л. О. Ануфрієв подати проект заходів на виконання Закону УРСР про мови в Українській РСР. Питання передбачено обговорити на засіданні ради університету 27 лютого цього року.

СПАСИБО ЗА ЧУТКОСТЬ!

В последнее время в печати много и охотно пишут о милосердии. Делать это, конечно, надо. И все-таки декларировать много легче, чем совершать конкретные, пусть даже малые добрые поступки.

Тем отраднее для нас, группы ветеранов войны и труда ОГУ, то внимание и забота, которыми окружил нас заведующий кафедрой физвоспитания Алексей Федорович Попичко. Именно он нашел возможность организовать специально для ветеранов группы здоровья. Это — отрада нашей жизни, возможность общения, залог хорошего настроения и самочувствия.

Сохранять подтянутость и бодрость духа помогают квалифицированные тренеры и добрые, милосердные люди — Анатолий Васильевич Креммер и Тамара Николаевна Мажабра. А как не вспомнить замечательного аккомпаниатора Шедю Львовну, без которой просто не представляем занятий физкультурой.

Просим поблагодарить через «ЗНК» этих скромных и благородных людей. Их пример воистину достоин подражания.
**От имени и по поручению группы ветеранов
Е. ПОВИТЧАНЯ, Е. ЕЛИСЕЕВА, В. ЯРОЩУК.**

ВСПОМИНАЯ МАРШАЛА ЖУКОВА

В мае 1946 г. меня назначили адъютантом начальника штаба ОдВО генерал-лейтенанта М. В. Ивашечкина. Командующим округом был в то время генерал-полковник В. А. Юшкевич.

Вскоре прошел слух о том, что генерала Юшкевича переводят в г. Куйбышев, а его место займет сам Георгий Константинович Жуков. Все были чрезвычайно возбуждены: служить под началом прославленного полководца — неслыханная удача!

Впрочем, люди, умудренные жизненным опытом, догадывались об истинных причинах подобной «перестановки»: очевидно, полководческий талант Г. К. Жукова в мирное время Сталину был уже без надобности, а огромная популярность маршала в армии и народе — просто опасна.

13 июня 1946 г. Жуков действительно прибыл в Одессу. Его рабочая резиденция размещалась тогда по улице Островидова, 64 (ныне — студенческое общежитие ОГУ). Висевший в кабинете прежнего командующего округом портрет Жукова, понятно, заменили портретом Сталина. Здесь я познакомился с офицерами, состоявшими при Георгии Константиновиче.

С моей точки зрения, в группе охраны Жукова, наряду с действительно преданными ему людьми, были и надзиратели, докладывавшие «наверх» о каждом шаге своего подопечного.

Приближенность к Жукову в те годы вовсе не была гарантом неприкосновенности. Так, например, был репрессирован очень близкий и преданный ему человек — водитель «маршальской» машины лейтенант Александр Николаевич Бучин. Он прошел с Георгием Константиновичем фронтowymi дорогами от Москвы до Берлина.

Мне довелось видеть письмо Жукова к Берии, в котором командующий вынужден был ходатайствовать об А. Н. Бучине. Берия не удостоил Жукова даже ответом. Бучин два года провел в тюрьмах, а затем работал на лесоповале. Он был освобожден лишь после смерти Сталина.

Еще один интересный эпизод. Летом 1946 г. генерал Ивашечкин, мой непосредственный начальник, уехал на отдых в Крым. Во время его отсутствия мне надлежало курировать строительство его индивидуального дома на

Пролетарском бульваре. Генерал специально предоставил в мое распоряжение один из своих служебных автомобилей марки «опель-капитан».

Однажды меня оповестили о том, чтобы я немедленно доложил лично маршалу Жукову, почему в отсутствие начальника штаба округа пользуюсь закрепленным за ним служебным автомобилем. Увидев мое растерянное лицо — я несмело шагнул в приемную командующего, — «порученец» Жукова подполковник Шебаков ободряюще подмигнул: «Держи хвост пистолетом».

Когда я, как мне показалось, достаточно внятно доложил, командующий с присущей ему строгостью спросил: «Лейтенант, вы почему злоупотребляете доверием начальника штаба? Я передал эту автомашину генералу Ивашечкину, чтобы моя челядь ее на охоте не разбила, а ты, оказывается, быстрее ее доконаешь».

«Товарищ Маршал Советского Союза», — отвечал я, — пользуюсь автомашиной только с разрешения жены генерала Ивашечкина (мы заранее обговорили с ней, что всю вину она возьмет на себя).

Жуков тотчас же позвонил генеральше, которая тут же перехватила инициативу и не давала маршалу рта раскрыть. Так я был «спасен».

И еще один маленький эпизод. В первые числа декабря 1946 г. руководство округа выехало на фронтовые командно-штабные учения и расположилось на территории старинной бендерской крепости. Второго декабря около 23-х часов генерал Ивашечкин приказал: «Сложи эти две карты в планшеты и вызывай машину: поедем к маршалу на КП».

Когда мы подъехали к штабному вагону, генерал поднялся к командующему, а я остался в машине. Ждать пришлось долго. По дороге домой я спросил генерала, не связан ли вызов к маршалу с изменениями планов учений. «Изменений нет», — ответил Ивашечкин. — Это был не вызов, а скорее приглашение. Сегодня маршалу Жукову исполнилось 50 лет».

Меня удивило тогда, что Георгий Константинович отмечает свой день рождения не первого, а второго декабря (мы-то знали об этой памятной дате). Когда я задал тот же вопрос генералу Ивашечкину, он так мне ответил: «Маршал Жуков глубоко уважал Сергея Мироновича Кирова. После убийства этого пламенного большевика-ленинца (1 декабря 1934 г.) Георгий Константинович стал отмечать эту дату как день памяти Кирова. Потому он и не считал возможным праздновать собственные именины в такой день».

Н. Т. ОЛЬШЕВСКИЙ,
полковник запаса,
сотрудник университета.

ГОТОВИМСЯ К СЪЕЗДУ

В ПАРТИЙНЫХ ОРГАНИЗАЦИЯХ УНИВЕРСИТЕТА
НАЧАЛОСЬ ОБСУЖДЕНИЕ ПРОЕКТА ПЛАТФОРМЫ
ЦК КПСС К XXVIII СЪЕЗДУ ПАРТИИ

ПОЗИЦИЯ КОММУНИСТОВ КАФЕДРЫ ФИЛОСОФИИ ГУМАНИТАРНЫХ ФАКУЛЬТЕТОВ:

1. Стратегической целью перестройки партии считать отделение партии от государства. Партия должна быть сугубо общественной политической организацией наряду с другими политическими организациями (партиями). Статья 6-я Конституции СССР должна юридически закрепить равенство всех политических организаций, ориентирующихся на ценности социализма.

2. Препятствовать гласности бюджет партии, установить контроль партийной кассы за использованием финансовых средств КПСС. Прекратить практику финансирования аппарата по статьям госбюджета СССР. Оставлять в первичных партийных организациях не менее 50 процентов партийных взносов.

3. Исключить из принципа демократического централизма, содержащегося в Уставе КПСС, пункт о безусловной обязательности решений вышестоящих партийных органов для нижестоящих. Предусмотреть автономию партийных организаций по вопросам местного значения, в том числе по вопросам кадровой политики, приема в КПСС и исключения из нее. Предусмотреть право меньшинства на отстаивание своего мнения после принятия решения большинством.

4. Ввести обязательную периодическую ротацию партийных кадров с тем, чтобы член КПСС мог работать в аппарате КПСС не более одного срока, после чего он снова мог бы быть избранным не ранее, чем через один срок.

5. Выборы делегатов на XXVIII съезд партии, а так-

же в партийные органы всех уровней должны быть прямыми, тайными и на альтернативной основе.

6. Средства массовой информации (партийные) должны быть органами всей партии, а не одного лишь партийного аппарата. Назначение, перемещение или смещение руководителей осуществляется партийными съездами или конференциями.

7. Необходимо провести в марте—апреле 1990 г. партийное собрание ОГУ с единственным вопросом повестки дня «О платформе ЦК КПСС к XXVIII съезду партии «К гуманному, демократическому социализму».

8. Поддерживать платформу партийных клубов, действующих в рамках КПСС под названием «Демократическая платформа».

Принято на кафедральном партсобрании.

ПОЗИЦИЯ КОММУНИСТОВ ФАКУЛЬТЕТА РГФ

1. Считать целесообразным признание правомерности существования в КПСС отдельных политических течений (фракций), ибо только в этом случае будет гарантирован свободный обмен мнениями по наиболее важным проблемам. Путем критики и самокритики, как показывает весь предыдущий опыт, свободный обмен мнениями гарантирован быть не может.

2. Партии следует отказаться от конституционного закрепления ее руководящей роли в обществе, ибо доверие народа нельзя устанавливать декретом, оно заслуживается конкретными делами. Поэтому 6-я статья Конституции должна быть отменена.

3. Необходимо ввести в партии прямые, тайные и альтернативные выборы всех

звеньев руководящего состава — от секретаря первичной организации до членов ЦК КПСС и Политбюро. Таким же должен быть порядок избрания членов Комиссии партийного контроля всех уровней.

4. Должна быть ликвидирована номенклатура, без чего нельзя решить вопрос обновления руководящего состава партии. Срок пребывания на ответственном руководящем посту в партии не должен превышать пять лет.

5. Считать нецелесообразным сохранение института первых секретарей. В райкомах, обкомах, ЦК Республик и в ЦК КПСС все секретари должны быть равны в своих полномочиях и поочередно председательствовать на заседаниях.

6. Необходимо пересмотреть вопрос о партийных взносах в сторону их уменьшения. Не менее 25 проц. взносов должны оставаться в распоряжении первичной партийной организации.

7. Прием в партию осуществляет только партийная организация, ибо в партию человек идет по убеждению, а не по разнарядке райкома.

8. Поставить вопрос о целесообразности существования Одесской Высшей партийной школы при наличии юридического и исторического факультетов Одесского госуниверситета, которые могут осуществлять квалифицированную подготовку руководящих партийных работников.

9. Пересмотреть изжившую себя структуру парторганов г. Одессы с обязательным наличием звеньев трех уровней — райкомов, горкома и обкома.

10. Настоящее решение передать в партком ОГУ. Просить редакцию газеты «ЗНК» опубликовать материалы и решение собрания на своих страницах.

Принято на открытом партийном собрании
17.01.90.

В процессе перестройки

(Будни военной кафедры)

Серьезные перемены, происходящие в советском обществе в результате перестройки, не обошли стороной и Вооруженные Силы страны.

Еще на XIX Всесоюзной партийной конференции был сделан вывод, что эффективность советского военного строительства должна определяться преимущественно качественными параметрами и в технике, и в военной науке, и в составе Советских Вооруженных Сил, призванных гарантировать надежность обороны государства и наших союзников. Движение к миру, особенно к безядерному, все еще наталкивается на сильное сопротивление, а международные противоречия и корни многих конфликтов остаются живучими и напоминают о себе постоянно.

Не случайно М. С. Горбачев на сессии Генеральной Ассамблеи ООН 7 декабря 1988 г. был вынужден заявить, что мы будем поддерживать обороноспособность страны на уровне разумной и надежной достаточности, чтобы ни у кого не возник соблазн посягать на безопасность СССР и его союзников.

В настоящее время перед советской военной наукой и практикой встают новые направления и задачи, вытекающие из необходимости реализации в военном деле принципов нового политического мышления, оборонительного содержания нашей военной доктрины.

Военная кафедра Одесского госуниверситета готовит

офицеров запаса, которые при необходимости должны будут встать в строй защитников Отечества. От того, какие теоретические знания и практические навыки получают они в мирное время, во многом будет зависеть не только успех выполнения боевой задачи, но и жизнь их собственная и их подчиненных. Командование, преподавательский состав, учебно-вспомогательный персонал кафедры полны решимости сделать все от них зависящее, чтобы учить студентов «военному делу настоящим образом».

Получены новые программы, качественно обновился преподавательский состав и учебно-вспомогательный персонал, расширилась и укрепилась учебно-материальная база, обновилась методика преподавания всех предметов, перестраивается система политико-воспитательной работы. На кафедре больше внимания уделяется вопросам профессиональной подготовки преподавателей, их умению доходчиво излагать изучаемый материал. Главный упор делается на полевые и практические занятия.

Хорошими методами зарекомендовали себя опытные офицеры-преподаватели полковник А. И. Веревоцкий, майор В. Н. Свидинский, майор В. В. Песоцкий, подполковник П. Ю. Стась, которые уже не один год работают на кафедре. Такие преподаватели, как майор Б. С. Аушев, майор И. А. Недобуга, подполковник Ю. В. Корсаков, хотя и прибыли к нам совсем недавно, имея

опыт боевых действий в Афганистане, тактически грамотно обучают студентов.

Большую практическую помощь преподавателям в подготовке к занятиям и в совершенствовании учебно-методической базы оказывает учебно-вспомогательный персонал. В первую очередь, это товарищи О. Д. Чернобай, Л. М. Кирпач, А. Л. Губерник, В. И. Крайник, которые постоянно вносят деловые практические предложения по совершенствованию учебного процесса.

В системе партийно-политической работы определяющим становится постоянный деловой контакт с людьми, гласность, критика и самокритика, что благотворно сказывается на повышении организованности и дисциплины на военной кафедре.

Однако мы не считаем, что на военной кафедре уже все сделано и нет недостатков. Командование и личный состав осознают свою ответственность за развитие кафедры в новых условиях демократизации Армии и прилагают силы и знания, чтобы учебный процесс постоянно совершенствовался, эффективность боевой учебы возрастала.

По случаю праздника мы сердечно поздравляем участников Великой Отечественной войны, ветеранов Вооруженных Сил СССР, офицеров и рядовых запаса и желаем всем доброго здоровья, больших успехов в выполнении задач процесса перестройки.

Майор А. ФИРСОВ.

Сотри случайные черты...

**УЧРЕДИТЕЛЬНАЯ
КОНФЕРЕНЦИЯ
ВСЕСОЮЗНОГО
ПУШКИНСКОГО
ОБЩЕСТВА**

Москва
14-16 февраля 1990г.

Митинг в поддержку Г. Янана и Иванова, организованный зеленоградцами; пожар в СД, напряженные предвыборные собрания-баталии — такова Москва в те два-три дня работы учредительной конференции Всесоюзного Пушкинского общества, что мы там обитали. Конференция «потонула» в сонме прочих громких событий, удостоившись едва обнаруживаемой 20-строчной информации в «Известиях».

Уж не знаю, к простому ли совпадению отнести отсутствие на конференции многих ведущих пушкинистов — В. Э. Вацуро, Ю. М. Лотмана и других. По-видимому, не зря заседание научного совета отделилось докладом В. С. Непомнящего о кризисном состоянии отечественного пушкиноведения. Но кризис в пушкиноведении, как в науке и обществе в целом — не есть упадок. Это момент перелома, новая точка отсчета. Он назрел давно, и мы должны были быть к нему готовы.

Этот кризис той же природы (той же группы крови, по выражению докладчика), что и кризис общественный. Ведь и в пушкинистике мы имели некую каноническую модель, схему, отторгавшую все, что ей противоречило. Драма пушкиноведения заключалась в отведении Пушкину «особого места» в идеологии страны победившего социализма.

По иронии судьбы, недоброй памяти 1937 год стал апофеозом в оформлении этого «особого места». Все свелось к идеологически бедной, но нужной концепции: Пушкин представлялся исключительно выразителем идей декабризма, «своим человеком», «нашим Пушкиным», активным участником строительства социализма в отдельно взятой стране.

Отталкиваясь от этой концепции, мы постоянно принуждены были видеть в поэте лжеца и большого хитреца. Действительно, получалось так, что он все время чего-то не договаривал, что-то скрывал, юлил и лицемерил. Чтобы как-то объяснить этот «феномен», мы, следуя той же логике, отказывались от белой авторской редакции, вычитывая **удобный подтекст** в черновиках. Все это трактовалось, как «сложность позиции Пушкина». Такое рукоделие стало общественным достоянием, что привело к искаженному восприятию пушкинской судьбы и творчества «с молодых ногтей».

Нынешний кризис означил неутомимую общественную потребность найти иную картину творчества Пушкина, расширяющуюся за пределы критического реализма. Но ка-

ков же на самом деле пушкинский реализм? Каково пушкинское постижение категорий «истина» и «идеал»? Сегодня мы этого еще не знаем. Проблема вполне философская. И подходы к ее решению, как и в религии, заключаются в единстве диалектики и метафизики. Речь идет о личных религиозных представлениях поэта, о его космосе.

Картина пушкинского мира будет воссоздаваться не на путях косметических уточнений, а — коренного пересмотра наших былых концепций. Горько осознавать, как же далеко мы ушли от Пушкина.

Реакция на выступление В. С. Непомнящего была именно **ожидаемая**. Вы рассуждаете, отвечали, скажем, ему, как экономисты: кругом — упадок, а вот вам мой рецепт — будет хорошо. Говорили, что декабризм — явление специфическое, и пересмотревая фильтрация должна быть более деликатной. Спорили о новых точках отсчета: идеологии? Что-то иное? Рассуждали о правомерности старой формулы: «Пушкин: декабрист — атеист — большевик», опасались ее трансформации в «Монархист — православный» и т. д. Подчеркивали, что субъективизма в оценках много, признавали, что он всегда был и что от этого не уйти. Извинялись за прямоту и нежелание кокетничать с коллегами. Не обошли вниманием и нашумевшую публикацию Сивянского в «Октябре», обсудили теледиалог Гатчев—Гусев о «Прогулках с Пушкиным»: кто-то отметил, что первый вострую переиграл второго, но — сноб, каких поискать; в ответ раздались голоса, что нежное человеку мыслящему опускаться до обывательских толкований и т. п.

Но при кажущейся разногласии, в целом признавали: доклад — пускай в несколько гротескной форме — отражает положение дел в пушкинистике как неотъемлемой части нашей духовной жизни вообще. Некоторые «пересолы» в речах реформаторов — лишь средство яркого, контрастного высвечивания болевых точек, неизбежное при «поворотах оси». Это все же лучше ординарного лепета. Главное — не заменить одну крайность другой.

Таковы были умонастроения участников конференции. Яростные дебаты перемежались великолепно отшлифованными докладами — каков был доклад Р.-Д. Крайль из Бонна («А. С. Пушкин и Андре Шенье»)!! Чего стоило предлобпытное сообщение С. А. Фомичева (зав. Пушкинским отделом ИРЛИ АН СССР) об издании факсимиле восемнадцати рукописных тетрадей А. С. Пушкина и подготовке полного академического собрания сочинений в 35-ти томах (1992—1999 гг.).

Автографы Пушкина... Двенадцать тысяч листов в Пушкинском доме. Бесценная сокровищница. Тем не менее — о цене. Недавно на знаменитом аукционе «Сотби» мы приобрели еще 12 листов пушкинских писем за... миллион рублей. Итого в Пушкинском доме... Но ни одно из наших издательств («Аврора», «Книга» и проч.) не в состоянии взять на себя факсимильное издание. Порой даже в издательствах говорили так: бумага, на которой следует печатать пушкинские автографы, обойдется дороже той бумаги, на коей печатаются советские рубли.

Но вот подписан контракт с

английской фирмой «Пламеридж» — мы получим восьмитомник пушкинских тетрадей. И вовсе не с рекламной целью затевается столь грандиозное и дорогое предприятие. В каждой рукописной тетради — бесчисленные пометы и до нескольких сот рисунков, буквально воссоздающих психологию творческого процесса. Издание явится новым витком в постижении Пушкина...

И вновь участники конференции группировались в кулуарах, энергично обсуждая вопрос о том, не станет ли учреждаемое общество новой формальной структурой, ничего существующего ни академическому, ни народному пушкиноведению не дающей. И верно, если вспомнить народную мудрость, что у семи нянек дитя без глаза, окажется: у новорожденного общества попечителей и того больше: Пушкинский дом, Институт мировой литературы им. Горького, Министерство культуры СССР, Гостелерадио СССР, Госкомпечат СССР, Гособразованию СССР, АПН, «Правда», «Литературная газета» и еще... 26(!) различных организаций и учреждений, в том числе, разумеется, и главный учредитель — Советский фонд культуры.

В числе основных задач Всесоюзного Пушкинского общества называлась программа «Пушкин в сердцах поколений» (что-то уж очень пионерское название), сохранение, изучение и пропаганда пушкинского наследия и связанных с ним памятников отечественной культуры, проявление инициативы (!) и конкретное содействие делу восстановления мемориальных

пушкинских мест и прочие повышения, активизации, содействия и проведения — в лучших бюрократических традициях.

Помимо этого, как видно из устава, общество намерено заниматься предпринимательской деятельностью «как в СССР, так и за границей», функции заместителя председателя общества по оргвопросам «выполняет штатный сотрудник Советского фонда культуры, курирующий Всесоюзное Пушкинское общество», «в состав секретариата вводятся три штатные должности СФК: зам. председателя, ответственного секретаря и бухгалтера». От комментариев воздержимся.

Были, понятно, внесены интересные предложения по дальнейшей деятельности общества от научного, музейного, художественно-творческого советов и совета содействия общественным формированиям. Так С. Д. Селиванова («Литературная газета») предложила издавать периодический печатный орган общества не сугубо академического, а скорее публицистического характера, организовать информационный центр при научном совете, издать серию зарубежной пушкинианы и др.

Внесли свое предложение и мы с О. А. Попрочкиной (зав. Пушкинским музеем Одессы) — провести паспортизацию памятных пушкинских мест провинции.

Ольга Алексеевна уже выступала на музейном совете с сообщением о наших бедах. Об этом шла речь и в одной из публикаций «Вечерки». Что можно прибавить? Что пушкинский музей потерял мно-

жество «заемных» экспонатов? Что многие памятники пушкинской Одессы в совершеннейшем запустении? Что участник штурма Измаила, пушкинский знакомец граф Ланжерон упокоился в спортзале, а «брат милый», Левушка Пушкин — и вовсе под зверинцем или под качелями-каруселями (впрочем, на старом христианском кладбище, от которого и следа не осталось, почивает вся пушкинская Одесса)? Что архив с бесценными документами канцелярии генерал-губернатора Новороссии буквально трещит по швам (а ведь тут — один из немногочисленных пушкинских автографов, находящийся вне Пушкинского дома, — их во всем мире едва ли наберется с полтора-два десятка)?..

В своем обращении к учредительной конференции академик Д. С. Лихачев (обращение зачитали: Дмитрий Сергеевич был в отъезде) говорит о том, что Пушкин символизирует собой нравственное значение нашей культуры.

И что бы там ни значилось в уставе относительно «проявления, сохранения, повышения, активизации» и проч., начинать надо именно с этого — экологии нравственного начала. А оно не прорастет на руинах заброшенных пушкинских святынь. Разрушающиеся памятники, скроенные на скорую руку примитивные музейчики, аляповатые, идейно беспомощные пушкинские буклеты и путеводители, обшарпанные библиотеки имени великого поэта — все это не внушает уважения, калечит молодых людей, ищущих духовной опоры, вульгаризирует понимание вселенной пушкинской судьбы и самой души Поэта.

И если Общество возьмет верную ноту, найдет правильную точку отсчета, многое еще можно поправить...

Олег ГУБАРЬ.

«НУ ВОТ, ТЫ ПОЭТ...»

Конечно, это и о себе — в песне «На жизнь поэтов». В каждой своей песне Александр Башлачев говорит о себе. И о нас, о нашей жизни.

А что могу сказать о нем я — никогда его не видевшая и узнавшая о нем после его смерти? То, что голос его сорвался с пластинки и каждым словом остался в памяти? То, что на меня с болью смотрит с фотографии светлый мальчик — поэт? То, что стихи его понимаешь не сразу, потому что в них какая-то сверхъестественная сила и нечеловеческое знание? Или просто пересказать хорошо известную теперь биографию: родился 27 мая 1960 года в Череповце, закончил Уральский университет, работал журналистом, писал стихи, потом песни. Потом — три года бродячей жизни в Москве и Ленинграде, домашние концерты, а затем — выступления на рок-фестивалях и рок-концертах, поездка в Сибирь, много новых песен. Потом — молчание и — Ленинград, 17 февраля 1988 года. Об этом трудно писать и трудно думать, но он сам — об этом пел: «Я знаю, зачем иду по земле, мне будет легко улетать». Это правда: «он полетел с восьмого этажа среди бела дня и снега, светило солнце, он полетел и исчез из вида. Ему было 27 лет» (Т. Щербина, «Родник» (г. Рига), № 10/22, 1988 г.).

Как сыдно, что мы умещаем его жизнь в несколько строчек и делаем вывод:... около шестидесяти песен: баллада, вальс, романс, былина, но у большинства жанр определить трудно. И не нужно, наверное: главное, что они есть.

И есть поэт — Александр Башлачев.

ХОЗЯЙКА

Сегодня ночью — дьявольский мороз.
Открой, хозяйка, бывшему солдату,
Пусти погреться, я совсем замерз.
Враги сожгли мою родную хату.

Перекрестившись истинным крестом,
Ты молча мне подвинешь табуретку,
И самовар ты выставишь на стол
На чистую крахмальную салфетку.

И калачи достанешь из печи,
С ухватом длинным управляясь ловко.
Пойдешь в подвал, забрякают ключи.
Вернешься со своей заветной поллитровкой.

Я поиграю на твоей гармонии.
Рвану твою трехрядку от души.
— Чего сидишь, как будто на иконе!
А ну, давай, пляши, пляши, пляши.

Когда закружит мои мысли хмель,
И «День Победы» я не доиграю,
Тогда уложишь ты меня в постель,
Потом сама тихонько ляжешь с краю.

А через час я отвернусь к стене.
Пробормочу с ухмылкой виноватой:
— Я не солдат... Зачем ты веришь мне!
Я все наврал. Цела родная хата.

И в ней есть все — часы и пылесос.
И в ней вполне достаточно уюта.
Я обманул тебя. Я вовсе не замерз.
Да тут ходьбы всего на три минуты.

Известна цель визита моего —
Чтоб переспать с соседкою-вдовой.
А ты ответишь: — Это ничего...
И тихо покачаешь головою.

И вот тогда я кой-чего пойму,
И кой-о чем серьезно пожалую.
И я тебя покрепче обниму
И буду греть тебя, пока не отогрею.

Да, я тебя покрепче обниму
И стану сыном, мужем, сватом, братом.
Ведь человеку трудно одному,
Когда враги сожгли родную хату.

Публикацию подготовила Виктория ФРОЛОВА,
студентка IV курса филфака.

ПИШИТЬ НАМ: 270057, Одеса-Центр, вул. Петра Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ: Одеса, вул. Радянської Армії, 24, 1-й поверх, кімната, 9.

ДЗВОНІТЬ: Тел. 23-84-13.

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.